

Czwartek, 21 czerwca 2007 r.

- k) zapewnienie prawidłowego wdrożenia decyzji ramowej, umożliwiając jednocześnie Komisji uwzględnienie w sprawozdaniu opinii Agencji Praw Podstawowych oraz zainteresowanych organizacji pozarządowych zgodnie ze wzorcem ustalonym w dyrektywie 2000/43/WE,
- l) ustanowienie wszechstronnych ram prawnych na rzecz zwalczania wszelkich form rasizmu i ksenofobii poprzez umożliwienie szybkiego przyjęcia szeroko zakrojonej dyrektywy w sprawie zwalczania dyskryminacji (zgodnie z art. 13 Traktatu), która powinna przewidywać skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje karne stosowane wobec wszelkich form dyskryminacji, a także sankcje administracyjne, kary z zakresu resocjalizacji — takie jak obowiązkowa edukacja lub prace społeczne — oraz grzywny, które powinny być surowsze w przypadku osób publicznych i przedstawicieli władz, ponieważ ich status powinien być uznany za okoliczność zaostrzającą,
- m) uwzględnienie faktu, że nie powinno być hierarchii pomiędzy przyczynami dyskryminacji wymienionymi w art. 13 Traktatu i w związku z tym przykładanie przez Radę takiej samej wagi do wszystkich tych rodzajów dyskryminacji; objęcie zakresem odpowiedzialności karnej przestępstw na tle nienawiści oraz brutalnych przestępstw wynikających z przyczyn związanych z dyskryminacją lub kombinacji tych typów (dyskryminacja wieloraka),
- n) zobowiązanie się do dokonania — w terminie maksymalnie trzech lat od dnia ostatecznego terminu transpozycji decyzji ramowej — przeglądu przepisów tejże decyzji w oparciu o sprawozdanie oceniające, które zostanie jej przekazane przez poszczególne państwa członkowskie i będzie dotyczyło w szczególności stosowania art. 1, w celu ograniczenia zakresu stosowania odstępstw,
2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie oraz przedstawienia go do wglądu Komisji, jak również parlamentom i rządóm państw członkowskich.

P6_TA(2007)0286

Azyl: współpraca praktyczna, jakość procesu decyzyjnego w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie azylu: współpraca praktyczna, jakość procesu decyzyjnego w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego (2006/2184(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 63 ust. 1 i ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych standardów dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub osób, które z innych powodów potrzebują ochrony międzynarodowej, oraz zakresu przyznanej ochrony⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (rozporządzenie Dublin II)⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 326 z 13.12.2005, str. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, str. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 50 z 25.2.2003, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 31 z 6.2.2003, str. 18.

Czwartek, 21 czerwca 2007 r.

- uwzględniając program haski z dnia 4 i 5 listopada 2004 r.,
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 27 września 2005 r. w sprawie projektu dyrektywy Rady w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji „W sprawie wzmożonej współpracy praktycznej: nowe struktury, nowe koncepcje: poprawa jakości procesu decyzyjnego w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego” (COM(2006)0067),
 - uwzględniając komunikat Komisji dotyczący dostosowania przepisów tytułu IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską dotyczących właściwości Trybunału Sprawiedliwości, w celu zagwarantowania skuteczniejszej ochrony sądowej (COM(2006)0346),
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0182/2007),
- A. mając na uwadze, że należy w pełni przestrzegać konwencji międzynarodowych, w tym Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, oraz zawsze stosować zasadę non-refoulement,
- B. mając na uwadze, że pierwszy etap wprowadzania wspólnego systemu azylowego zakończył się wraz z przyjęciem czterech instrumentów, przewidzianych w art. 63 ust. 1 Traktatu WE; mając na uwadze, że przejście do drugiego etapu wprowadzania wspólnego systemu azylowego, którego celem jest wprowadzenie wspólnej procedury przyznawania azylu oraz jednolitego statusu dla osób posiadających prawo do azylu lub dodatkowej ochrony, wymaga pokonania przeszkód natury politycznej i technicznej oraz mając nadzieję, że termin zakończenia tego etapu wyznaczony na 2010 rok zostanie dotrzymany,
- C. mając na uwadze, że udzielił już swego poparcia dla definicji „uchodźcy”, która pojawiła się w dyrektywie Rady 2004/83/WE i że w związku z tym definicja ta obowiązuje także w przypadku niniejszej rezolucji,
- D. mając na uwadze, że przyjęcie dyrektyw w ramach wdrażania wspólnych standardów stanowi jedynie pierwszy krok i że po tym etapie konieczne jest właściwe wdrożenie we wszystkich państwach członkowskich postanowień przyjętych na szczelbu Wspólnoty; mając na uwadze, że istotne znaczenie ma dokonywana przez Komisję kontrola wdrożenia powyższych postanowień i że w związku z tym należy przeznaczyć odpowiednie środki na taką kontrolę,
- E. mając na uwadze, że instrumenty przyjęte do tej pory w dziedzinie polityki azylowej wyznaczyły jedynie minimalne standardy, oraz pamiętając, że należy przewyciężyć tendencję do godzenia się na przyjęcie najmniejszego wspólnego mianownika, mając na celu uniknięcie obniżania standardów, zakresu ochrony oraz jakości przyjmowania, procedur i ochrony,
- F. mając na uwadze, że Rada Europejska w programie haskim z 4-5 listopada 2004 r. wezwała Radę i Komisję, aby w celu ułatwienia konkretnej współpracy utworzono odpowiednie struktury, obejmujące krajowe służby państw członkowskich właściwe do spraw azylu, oraz uważając, że istotnym środkiem osiągnięcia celu wspólnej procedury azylowej i jednolitego statusu jest zacieśnienie współpracy w praktyce oraz zwiększenie wymiany informacji i wymiany sprawdzonych praktyk między państwami członkowskimi,

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, str. 46.

Czwartek, 21 czerwca 2007 r.

- G. mając na uwadze, że wzmocnienie wzajemnego zaufania ma fundamentalne znaczenie przy tworzeniu wspólnego systemu azylowego i że konkretna i regularna współpraca między różnymi krajowymi szczeblami administracji jest najodpowiedniejszą drogą do zbudowania takiego zaufania; mając na uwadze, że wzmocnianie wzajemnego zaufania jest konieczne dla zapewnienia jakości, a także dla podniesienia poziomu zaufania społecznego do zarządzania systemem udzielania azylu, tworząc w ten sposób mniej nieprzyjazne i bardziej skuteczne procedury,
- H. mając na uwadze, że warunkiem skutecznego wdrożenia polityki azylowej jest dążenie do zrealizowania szeregu uzupełniających się celów, jak chociażby poprawa jakości procesu decyzyjnego, szybkie i bezpieczne rozpatrywanie wniosków o ochronę oraz organizacja kampanii informacyjnych w krajach pochodzenia i tranzytu, uświadamiających sposoby legalnej imigracji, zasady uzyskania statusu uchodźcy lub ochrony humanitarnej, niebezpieczeństwa związane z handlem ludźmi, zwłaszcza kobietami i niepełnoletnimi bez opiekunów, oraz informujących o konsekwencjach związanych zarówno z nielegalną imigracją, jak i nieprzyznaniem statusu uchodźcy,
- I. mając na uwadze, że w dążeniu do poprawy jakości mechanizmów rozpatrywania wniosków o azyl i tym samym do zmniejszenia ilości postępowań sądowych oraz opóźnień w postępowaniach zasadne może być skorzystanie z pomocy właściwych organizacji, np. biura UNHCR, które opracowało metodę wspierania władz w działaniach na rzecz poprawy jakości procesu decyzyjnego (Quality Initiative),
- J. mając na uwadze, że Rada ds. wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych na posiedzeniu w dniach 27-28 kwietnia 2006 r. oświadczyła, że należy wspierać wprowadzanie jednolitej procedury, aby uniknąć opóźnień i poprzez to w konkretny sposób przyczynić się do poprawy skuteczności procedur,
- K. mając na uwadze, że mimo wspólnego katalogu podstawowych środków, przyjętych w dziedzinie polityki azylowej po wejściu w życie Traktatu z Amsterdamu, państwa członkowskie na szczeblu krajowym nadal wdrażają środki lub podejmują decyzje mające wpływ na inne państwa członkowskie, w szczególności w zakresie przyznawania ochrony międzynarodowej,
- L. mając na uwadze, że w art. 29 dyrektywy 2005/85/WE przewidziano sporządzenie wspólnej minimalnej listy krajów trzecich uznanych za bezpieczne kraje pochodzenia zauważa, że lista ta nadal jeszcze nie została sporządzona, zdając sobie jednocześnie sprawę z tego, że przyjmując tę dyrektywę Rada nie uwzględniła opinii Parlamentu, z uwagi na co przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (Trybunał Sprawiedliwości) toczy się obecnie postępowanie w sprawie o uchylenie dyrektywy 2005/85/WE; mając na uwadze, że lista ta powinna zostać przyjęta w ramach procedury współdecyzji; mając na uwadze, że wpisanie danego kraju na listę nie oznacza automatycznie, że ubiegające się o azyl osoby z tego kraju otrzymają zasadniczo odmowę udzielenia azylu, ale raczej, że zgodnie z Konwencją Genewską z dnia 28 lipca 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców, zmienioną Protokołem Nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r. (Konwencja Genewska), każdy wniosek oceniany jest indywidualnie,
- M. mając na uwadze, że godny ubolewania jest fakt, iż przy sporządzaniu listy bezpiecznych krajów pochodzenia Rada nie uznała za właściwe zastosowanie procedury współdecyzji oraz że orzeczenie, które wyda w tej sprawie Trybunał Sprawiedliwości, oczekiwane jest z zainteresowaniem,
- N. mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny posiadać bardzo dobre informacje o aktualnym stopniu zagrożenia w krajach pochodzenia, jeżeli mają zapewnić rzetelne i sprawiedliwe postępowania, zapewniające przestrzeganie praw osób ubiegających się o azyl,
- O. mając na uwadze, że przemoc i zagrożenie przemocą wobec kobiet stanowi naruszenie prawa do życia, bezpieczeństwa, wolności, godności oraz integralności fizycznej i emocjonalnej, a także jest poważnym zagrożeniem zdrowia fizycznego i psychicznego ofiar takiej przemocy,

Czwartek, 21 czerwca 2007 r.

- P. mając na uwadze, że choć występują przeszkody natury technicznej i politycznej, które utrudniają wspólne korzystanie z niejawnych informacji o krajach pochodzenia, jednak ostatecznie musi się udać stworzyć wspólną bazę danych o krajach pochodzenia, aby wszystkie osoby biorące udział w procesie podejmowania decyzji w sprawie danego wniosku mogły opierać się na tych samych informacjach,
- Q. mając na uwadze, że poprawa procesu decyzyjnego wymaga podwyższenia poziomu przeszkolenia urzędników państwowych podejmujących te decyzje,
- R. mając na uwadze, że najodpowiedniejszą procedurą umożliwiającą Trybunałowi Sprawiedliwości zagwarantowanie jednolitości prawa wspólnotowego jest procedura orzekania w trybie prejudycjalnym, przewidziana w art. 234 Traktatu WE, oraz że kluczową częścią tej procedury jest zasada, zgodnie z którą każdy sąd krajowy może wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie takiego orzeczenia; mając na uwadze, że — z uwagi na derogację od tej zasady przewidzianą w art. 68 Traktatu WE — Trybunał Sprawiedliwości jest niestety uprawniony do dokonywania wykładni postanowień w dziedzinie polityki azylowej tylko wówczas, gdy sąd krajowy ostatniej instancji zwróci się do Trybunału z takim zapytaniem,
1. wyraża zadowolenie w związku z wysiłkami podjętymi w celu poprawy praktycznej współpracy w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego; jest zdania, że poprawa jakości procedur i decyzji leży w interesie zarówno państw członkowskich, jak i osób ubiegających się o azyl;
 2. potwierdza potrzebę stworzenia aktywnej wspólnej unijnej polityki azylowej, opartej na zobowiązaniu do przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz na poszanowaniu zasady niewydalania (non-refoulement); przypomina w tym kontekście zasadniczą rolę silnej wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, wspierającej i chroniącej demokrację i podstawowe prawa;
 3. ponownie podkreśla, że końcowym celem wprowadzenia wspólnego systemu azylowego musi być zapewnienie wysokiego poziomu ochrony i oceny poszczególnych wniosków azylowych oraz procedur prowadzących do właściwie uzasadnionych i sprawiedliwych decyzji; zwraca uwagę, że poprawa jakości procesu decyzyjnego musi gwarantować, że osoby potrzebujące ochrony będą mogły bezpiecznie wjechać do UE, a ich wnioski zostaną właściwie rozpatrzone, oraz musi zapewniać ściśle przestrzeganie międzynarodowych standardów praw człowieka i prawa dotyczącego uchodźców, a w szczególności zasady non-refoulement;
 4. potępia powszechnie wiadomy brak wystarczających możliwości Komisji w zakresie kontroli wdrażania różnych dyrektyw w dziedzinie polityki azylowej i wzywa państwa członkowskie do ułatwiania pracy Komisji poprzez systematyczne przedkładanie jej tabeli ekwiwalencyjnej zawierającej wpisy, z których wynikać będzie, jakie środki krajowe przyjęto do wdrażania których postanowień zawartych w tych dyrektywach;
 5. wzywa Radę i Komisję do podjęcia działań mających na celu wprowadzenie we wszystkich państwach członkowskich jednolitej procedury, dzięki której proces decyzyjny zyska na sprawiedliwości i skuteczności, aby zapewnić możliwie sprawne przyznawanie statusu uchodźcy wszystkim osobom do tego uprawnionym;
 6. zauważa, że dopóki obowiązujące przepisy prawne w zakresie azylu będą opierały się na minimalnych standardach i na najniższym wspólnym mianowniku, dopóty będą istniały różnice między państwami członkowskimi w odniesieniu do warunków i sposobu przyznawania ochrony międzynarodowej, a w szczególności ochrony dodatkowej, oraz będzie utrzymywał się problem wybierania na tej podstawie najlepszego potencjalnego kraju do ubiegania się o azyl;
 7. podkreśla, że jednym z celów instrumentów przyjętych w ramach polityki azylowej jest ograniczenie wtórnego przemieszczania się; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do podjęcia już dziś działań zmierzających do osiągnięcia jak najwyższej zgodności polityk azylowych;

Czwartek, 21 czerwca 2007 r.

8. uważa, że jedno z ulepszeń, które należy wprowadzić do unijnego systemu azylowego, powinno z uwagi na większą solidarność polegać na sprawiedliwszym rozłożeniu obciążenia zwłaszcza między państwami członkowskimi położonymi przy zewnętrznych granicach UE i czeka już dziś z zainteresowaniem na dokonaną przez Komisję ocenę rozporządzenia Dublin II oraz na ewentualne propozycje Komisji w tej dziedzinie;

9. jest zdania, że należy dopilnować, aby urzędnicy państwowi odpowiadający za podejmowanie decyzji o przyznaniu statusu uchodźcy byli odpowiednio przeszkoleni w oparciu o europejski program szkolenia oraz rozważyć możliwość wprowadzenia obowiązujących kwalifikacji lub obowiązującego poziomu kwalifikacji;

10. wzywa do przeprowadzenia w krajach pochodzenia oraz krajach tranzytowych kampanii informacyjnych, powiadamiających potencjalnych przesiedleńców zarówno o ryzyku związanym z nielegalną imigracją i konsekwencjach nieprzyznania statusu uchodźcy, jak również o sposobach legalnej imigracji i możliwości ubiegania się o azyl w uzasadnionym przypadku, a także o niebezpieczeństwach związanych z handlem ludźmi, w szczególności kobietami i nieletnimi bez opiekunów;

11. wzywa, po wyczerpaniu sądowych środków naprawczych, do niezwłocznego i sprawiedliwego wdrożenia środków stosowanych wobec osób, którym nie przyznano statusu uchodźcy lub im go odebrano, z pełnym poszanowaniem godności ludzkiej oraz przestrzegając podstawowych praw osób przewidzianych do repatriacji; ponadto wzywa w związku z tym do możliwie jak najszybszego stworzenia unijnej procedury repatriacyjnej;

12. wzywa do szybkiego i sprawiedliwego wdrożenia środków stosowanych wobec osób, które otrzymały status uchodźcy lub ochronę humanitarną, w celu stworzenia im godziwych warunków życia, wsparcia skutecznego włączenia ich do życia społecznego i politycznego oraz wspólnego aktywnego uczestnictwa w decyzjach podejmowanych przez społeczność przyjmującą;

13. wzywa Komisję do możliwie jak najszybszego usunięcia przeszkód technicznych i politycznych, które utrudniają wprowadzenie wspólnej bazy danych dotyczącej krajów pochodzenia; uważa, że unijna baza danych powinna funkcjonować jako otwarty system, tak aby wszystkie osoby biorące udział w procesie podejmowania decyzji w sprawie danego wniosku mogły opierać się na tych samych informacjach; pragnie, aby znaleziono praktyczne rozwiązanie problemu wielojęzyczności;

14. z jednej strony dostrzega dotychczasowe działania Komisji dotyczące sporządzenia listy bezpiecznych krajów pochodzenia, zgodnie z postanowieniami art. 29 dyrektywy 2005/85/WE, lecz z drugiej strony przypomina o oczekiwanej orzeczeniu we wniesionej do Trybunału Sprawiedliwości sprawie o unieważnienie tej dyrektywy, z uwagi na co tworzenie tej listy zostało aktualnie zawieszona, i wzywa Radę do uwzględnienia tych sprzecznych elementów i do podjęcia odpowiednich decyzji; podkreśla ponadto, że koncepcja bezpiecznego kraju trzeciego nie zwalnia państw członkowskich z obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego, w szczególności z przepisów ustanowionych w Konwencji Genewskiej dotyczących zasady non-refoulement oraz indywidualnej oceny każdego wniosku o udzielenie azylu;

15. jest zdania, że koordynacja działań podejmowanych w związku z praktyczną współpracą w dziedzinie azylu musi pozostać zadaniem Komisji, która musi w tym celu dysponować środkami odpowiednimi do tego zadania; wzywa Komisję do opowiedzenia się za tą opcją w sprawozdaniu na temat postępów poczynionych w pierwszym etapie działań, które zostanie przedstawione na początku 2008 r., a w razie wyboru przez Komisję innej opcji — do uzasadnienia, dlaczego utworzenie nowej struktury w postaci „europejskiego biura pomocniczego” uważane jest za konieczne, przy jednoczesnym uwzględnieniu

Czwartek, 21 czerwca 2007 r.

niu proporcji kosztów i korzyści; jest zdania, że jeżeli Komisja przewiduje utworzenie europejskiego biura pomocniczego, powinna być ściśle zobowiązana do dołączenia gwarancji jego przejrzystości i odpowiedzialności;

16. wzywa państwa członkowskie do pełnej współpracy z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR), do zapewnienia mu właściwego wsparcia oraz zrealizowania inicjatywy na rzecz jakości („Quality Initiative”), a także do opublikowania wyników tej inicjatywy w celu zapoznania z nią ogółu oraz zachęcania do korzystania z najlepszych praktycznych wzorców w zakresie rozpatrywania wniosków o przyznanie ochrony międzynarodowej;

17. uważa, że nie do przyjęcia jest fakt, iż osoby ubiegające się o azyl przetrzymywane są w warunkach pozbawiających ich wolności osobistej;

18. podkreśla konieczność utworzenia ośrodków przyjmujących, wyposażonych w osobne struktury dla rodzin, kobiet i dzieci, a także w struktury odpowiadające potrzebom ubiegających się o azyl osób starszych i niepełnosprawnych; domaga się, aby przeprowadzono ocenę warunków przyjmowania w ramach środków wdrażania dyrektywy 2003/9/WE; podkreśla w tym miejscu, że należy w pełni wykorzystać możliwości, jakie stwarza nowy Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców;

19. z zadowoleniem przyjmuje planowane przez Komisję środki mające na celu udzielenie wsparcia państwom członkowskim znajdującym się pod ogromną presją, aby mogły one uporać się z problemami dotyczącymi przyjmowania osób ubiegających się o azyl i rozpatrywania wniosków o azyl; ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje przede wszystkim propozycję oddelegowania grup ekspertów złożonych z członków pochodzących z różnych państw członkowskich;

20. podkreśla, że kontrola stosowania dyrektyw w zakresie polityki azylowej jest zadaniem Komisji, a udostępnione jej w tym celu środki w chwili obecnej są całkowicie niewystarczające, aby możliwe było skuteczne wypełnienie tak kompleksowego zadania; jest zdania, że wiarygodność Unii w tej dziedzinie, a także przyszłość wspólnej polityki azylowej są zagrożone;

21. zachęca Komisję do ułatwienia dostępu do instrumentów finansowych, takich jak Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców i program ARGO, aby w sytuacjach kryzysowych państwa członkowskie mogły szybko otrzymać fundusze;

22. zwraca uwagę na konieczność jednolitej wykładni i jednolitego stosowania w całej Unii dorobku prawa wspólnotowego w dziedzinie polityki azylowej; wyraża opinię, że harmonizacja w dziedzinie polityki azylowej będzie łatwiejsza i zostanie przyspieszona, jeżeli w przyszłości do Trybunału Sprawiedliwości będą mogły występować sądy inne niż sądy ostatniej instancji, jak ma to miejsce obecnie; wobec tego wzywa Radę do przyznania Trybunałowi Sprawiedliwości pełni uprawnień w zakresie orzekania w trybie prejudycjalnym, zgodnie z tytułem IV Traktatu WE; z zadowoleniem przyjmuje dokument do dyskusji Trybunału Sprawiedliwości w sprawie trybu rozpatrywania pytań prejudycjalnych dotyczących obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości⁽¹⁾ oraz zachęca do dyskusji na temat potrzeby wypracowania procedury zastosowanej do szczególnego charakteru spraw w dziedzinie azylu i imigracji;

23. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dokument Rady 13272/06.